

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಿಧಾನ ಎದ್ದು ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಸಂಜಯ್ ಅವರಿಗೆ 'ತಾನು ಆಧುನಿಕ ಔಷಧವನ್ನು ನಿಮಗಾಗಿ ತರಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಮುಗುಳ್ಳಕರು. 'ಏನೂ ಬೇಡಪ್ಪಾ... ನಾನು ಬದುಕಿದರೂ, ಸತ್ತರೂ ಈ ಊರಿನ ಔಷಧದಿಂದಲೇ ಆಗಬೇಕು. ಹೊರಗಿನ ಎಂಥ ಔಷಧವನ್ನೂ ನಾನು ಸೇವಿಸಲಾರೆ' ಎಂದರು.

ಸಂಜಯ್ 'ಇದೊಳ್ಳೆ ಕತೆಯಾಯಿತಲ್ಲ!' ಎಂದು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದ. ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನ ಹಾಗೆ ಎದ್ದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಓಡಿ ಶೆಟ್ಟರ ಅಂಗಳ ತುಳಿದ.

'ಶೆಟ್ಟೇ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕೊರೊನಾ ವಕ್ಕರಿಸಿದೆ. ಔಷಧ ತರಿಸುತ್ತೇನೆ, ತಗೊಳ್ಳಿ, ಅಂದ್ರೆ ಅವರು ಬೇಡ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೆ ಈಗ ಯಾರಾದರೂ ಹುಡುಗ ಸವಣೂರಿಂದ ಔಷಧ ತರಲು ಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ನೀವು ಬಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕು' ಅಂತ ಹೇಳಿದ.

ಪ್ರಭಾಕರ 'ಅಣ್ಣ, ನಾನಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಈಗ ಸವಣೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಔಷಧ ಬರುವುದಾದರೆ ತೆಕ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾಂಟಾಕ್ಟ್ ಜನ ಯಾರು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ' ಅಂದ.

ಸಂಜಯ್ ಯಾರಿಗೋ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಶೆಣೈ ಮಾಮನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಔಷಧ ಕಳುಹಿಸಲು ವಿನಂತಿಸಿದ. ಪ್ರಭಾಕರ ಶೆಣೈ ಮಾಮನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊರಟು ನಿಂತ.

ಸಂಜಯ್, 'ಶೆಟ್ಟೇ ಏಳಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ನೀವು ಬರಲೇಬೇಕು' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕೈಮುಗಿದ.

ಶೆಟ್ಟರು ಮುಖ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. 'ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಾನು ಮಾತು ಹೇಳುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವನಾ? ನಾನು ಬಿಡಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಮಾತೂ ಕೇಳುವವರಲ್ಲ' ಅಂದರು.

ಸಂಜಯ್ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ಆತ ಶೆಟ್ಟರಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು 'ಶೆಟ್ಟರೇ, ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ' ಅಂದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆನಂದಣ್ಣ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲೂ ಈ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದಾಗ, ಆನಂದಣ್ಣನ ಕಣ್ಣಲ್ಲೂ ನೀರು ಬಂತು. ಆದರೂ ಅವರು ಯೋಚಿಸಿ 'ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅದು ಮಾಸ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ' ಎಂದರು.

ಸಂಜಯ್ ಆನಂದಣ್ಣನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು 'ಆನಂದಣ್ಣ, ಮಾಸ್ತರನ್ನು ಕರ್ಕೊಂಡು ಬಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಸಿರಾರಾ?' ಅಂದ.

ಆನಂದಣ್ಣ ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲಿದ್ದ ಶಾಲು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಶಾಲೆ ಕಡೆ ಹೊರಟರು. ಸಂಜಯ್ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಆಶಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

ಸಂಜಯ್ 'ಅಜ್ಜ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಸಂಜಯ್.

ಆಶಾ 'ಜ್ವರ ಜೋರು ಉಂಟು. ನಾವು ಅವರು ಹೇಳಿದ ಔಷಧವನ್ನೇ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ' ಅಂದಳು.

ಕಳೆದ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಸೀತಾಪುರದ ಬಾಗಿಗಿನ ಆಕರ್ಷಣೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಕಾಡಂಬಿನ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಕಾಟೇಜ್‌ಗಳಿಗೆ ವಿಶ್ವದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳ ಜನ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಆತಿಥ್ಯ ನೀಡಲು ಸೀತಾಪುರಕ್ಕೆ ಸೀತಾಪುರವೇ ಟೊಂಕ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿತು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಕಾಡು ಕೋಳಿ ತಿನ್ನುವ ಆಸೆಯಿಂದ, ಬಾಬಣ್ಣನಿಂದ ನಾಡ ಕೋವಿ ಪಡೆದು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದ. ಆ ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಳಿಯ ಬದಲು ಹಂದಿಗೆ ಗುಂಡು ಬಿತ್ತು. ಹಂದಿ ಬೇಟೆಯಿಂದಾಗಿ ತಮ್ಮ ಧೈವಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರವಾಯಿತು ಎಂದು ಊರಿನ ಜನ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಆ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲೇ ಬಾಬಣ್ಣನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಜ್ವರ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮದ್ದಿಗೂ ಬಗ್ಗದೆ ಅವನನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ಊರಿನಲ್ಲಿನ ಅನೇಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಆ ಜ್ವರ ಸಾಧಾರಣದಲ್ಲ, ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಮಹಾಮಾರಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಕ್ಕರಿಸಿರುವ ಕೊರೊನಾ ಎನ್ನುವುದು ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಮೂಲಕ ಸಂಜಯ್‌ಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆನಂದಣ್ಣ, ಶೆಟ್ಟರು, ಶಾಲೆಯ ಮಾಸ್ತರು ಮತ್ತು ಊರಿನ ಹಲವಾರು ಮಂದಿ ಬಂದರು. ಸೀತಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೈಮುಗಿದರು. ಸೇರಿದ ಜನ 'ನಾವು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕು' ಎಂದರು ಮೆತ್ತಗೆ.

ಸೀತಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಆಶಾಳ ಹೆಗಲಿಗೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಹೋಗಿದ್ದರು. ನಡೆದಾಡುವುದೂ ಕಷ್ಟ ಎಂಬತ್ತಿದ್ದರು. ಜನ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದುಕೊಂಡರು.

ಸಂಜಯ್ ಕೈಮುಗಿದು 'ನಿಮಗೆ ಕೊರೊನಾ ಆಗಿದೆ' ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಶಾಲೆಯ ಮಾಸ್ತರು ಜನರನ್ನು ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಂದು 'ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ' ಎಂದು ಕೈಮುಗಿದು, 'ವೈರಸ್‌ನಿಂದ ಬರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಯಿಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪುಟ್ಟ ವಿವರಣೆ ನೀಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೈಮುಗಿದು, 'ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನೀವು ಸೀತಾಪುರದ ಆಧಾರಸ್ತಂಭ. ಈ ವೈರಸ್ ಕಾಯಿಲೆ ಹೊರ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಬಂದ ರೋಗ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಔಷಧವೇ ಬೇಕು. ಸಂಜಯ್ ಹೇಳಿದ್ದು ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಸತ್ಯ. ಈಗ ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಔಷಧ ತರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಊರಿನ ಜನರ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಬಲ್ಲೆ ಎನ್ನಬಾರದು' ಎಂದರು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು 'ಮಾಷ್ಟೇ, ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಈ ವೈರಸ್ ಗೈರಸ್ ಇತ್ಯಾದಿ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳು ಇವೆ. ತೊಂದರೆ ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ದೇಹ ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಹಬಾಳಿ ಮಾಡ್ಡಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾಯಿಲೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ' ಅಂದರು.

ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಸಂಜಯ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು

ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿದರು. ಹಾಗೇ 'ನಿಮಗೇನಾದರೂ ತೊಂದರೆ ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಗತಿಯೇನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ?' ಎಂದೂ ಕೇಳಿದರು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮುಗುಳ್ಳಕರು. 'ನನಗೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಏನಾದರೂ ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ಮಾಡನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಕೊಡುವ ಪ್ರತೀ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳ ಅನುಭವ ಇದೆ' ಎಂದರು.

ಆಮೇಲೆ ಅವರು ದೂರ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಾದನನ್ನು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಕರೆದರು. ಮಾದ ಜನರ ನಡುವಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಎದುರುಬಂದು ನಿಂತ. ಕೈಮುಗಿದ.

ಯಾರೂ ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನೀರವ ಮೌನ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. 'ನಾನು ಮಲಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮಸ್ಕಾರ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ನಡೆದರು.

ಜನರಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಪರಸ್ಪರ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜನರ ದುಃಖ ಕ್ರೋಧಾವೇಶಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು. ಜನರ ನಡುವಿನಿಂದ ಒಂದು ಸ್ವರ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹೊರಬಂತು.

'ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣ ಈ ಕಾರಂತರೇ. ಇವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಈ ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ'.

ಜನರು ಅದು ಯಾರಿರಬಹುದೆಂದು ನೋಡ ಹತ್ತಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತ 'ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೀರಿ? ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳಿ?' ಎಂದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕೂಗಿದ. ಜನ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವರ ಹಾಗೆ 'ಹೌದು' ಎಂದರು.

ತಕ್ಕಣ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಲ್ವಾರು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಮ್ಮಲೇ ಎನ್ನುವಂತೆ 'ಕಾರಂತರೇ, ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆದ ಉದ್ಧಾರ ಸಾಕು... ಇನ್ನೂ ನೀವು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೆ, ಈ ವೈರಸ್ ಕಾಯಿಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಸೀತಾಪುರವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದಿರಿ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಶೆಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಆನಂದಣ್ಣ ಜನರನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ